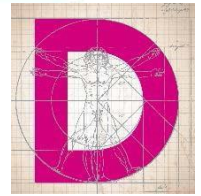

Visito los trenes de ayer

Jan Škrdlík

e-ISSN: 2386-6691

VISITO LOS TRENES DE AYER

Visito los trenes de ayer
y ya no te veo
no has llegado ni ayer
ni anteayer
por las alas
tibias
de mayo

(ni se te presentó
sorda imaginación de ello
es que sueñas
los altos chopos
por los peldaños
de hielo

altísimas torres
de gargantas
de miedo
de lastimosa faena
de sonámbulo
oscurecido)

Discúlpame tú
—mi tibia niña
de corazón podrido
que
presente
ayer fue
y con el tren de ayer
se ha ido—

Dame
el perdido tono
del reloj
del cuco
escandalizo
de tu esbozo de la vida
que no te dio
el misterioso Contador de horas

que te
hizo

NAVŠTĚVUJI VLAKY VČEREJŠÍ

Navštěvuji vlaky včerejší
a už Tě nevidím
včera jsi nepřijela
ani den předtím
na křídlech
máje
tak křehkých

(ani hluchou myšlenku
toho v Tobě nevidím
neboť sníš po nocích
vysoké topoly
na stupních
ledových

sníš o věžích vysokých
s krkem
staženým
o dřině strašlivé
náměsíčných
temností)

Odpusť mi Ty
— má dívkenko slabosti
srdce zkaženého
co ještě
včera
tady bylo
a se včerejším vlakem
navždy odplynulo —

Dej mi
tón ztracený
kukačkových hodin
hodin
tak skandálních
náčrtník Tvého života
který nedal Ti
tajemný Sečítatel vteřin

Ten, co Tě
udělal

A TRAVÉS DEL ALMA

A través del alma

se van volando los tonos,
ardientes
avispas

Vienen las palabras,
sangrantes
amapolas

En la vereda
tras tu persiana
aúlla el viento

Declaras tu amor
al sordo...

no se oye
ni un paso

no se ve
ni una
palabra

A través del alma

se despiden los pensamientos,
ardientes
avispas

Vienen volando los besos,

sangrantes
amapolas

OSOU DUŠE

Osou duše

odlétají tóny,
žhavé
vosy

Přicházejí slova,
krvavé
vlčí máky

Na chodníčku
u tvých zavřených okenic
skučí vítr

Vyznáváš lásku
hluchému...

není slyšet
ani na krok

není vidět
jediné
slovo

Osou duše

odcházejí myšlenky,
žhavé
vosy

Přilétají polibky,

krvavé
vlčí máky

SANZ BRIZ A ÚSMĚV V HLUBINÁCH ČASU

Někdy na počátku
ukryl se pod křídly diktátorů;
slíbili mu totiž
– auroru ze světa
a pokoj jeho krokům. Jeho
nitro ale spalo zklamané
horkým sluncem afrického
písku.
Sanz Briz marně vyhlížel
pod olověným nebem
– svoji první jarní lásku.

•

Chtěl poznat
skutečnou realitu,
skutečný život, ale...
– cítil, že mu uniká.
Až jednou uviděl
pět tisíc matek
česat pěšinku svých synů,
pět tisíc matek
se skráněmi zbělelými
v mandlovém mléku...
Sanz Briz se setkal
se životem nad
okrajem
temného hrobu
a probudil své srdce
v horké lázni
– z rudého máku

//

SANZ-BRIZ Y SONRISA EN EL ABISMO DEL TIEMPO

En el principio él se escondió
debajo de las alas de los poderosos...
eso porque le habían prometido
una vida de la luz
y un camino muy tranquilo.
Su alma, sin embargo, durmió
desilusionada con el sol intenso
del polvo africano.
Sanz-Briz aguardó en vano
bajo el cielo de plomo
su primer primaveral amor.

•

Quería descubrir
la auténtica realidad,
la vida de verdad, mas...
sentía que se le escapaba
hasta que una vez vio
cinco mil madres
peinar a sus hijos,
cinco mil madres
con las pálidas sienas
de almendras blancas...
Sanz-Briz se encontró
con una vida real
al lado
de la ensombrecida tumba
y despertó su corazón
en el ardiente baño
de amapolas rojas.

//

Nevím, co ho vedlo, ale...
 v tom prozření a jarním zmatku,
 přikázal,
 aby, pět tisíc psacích strojů
 vykřičelo
 – celou tu říhu.
 Nevím, co ho vedlo, ale...
 v tu temnou noc
 stal se
 – velvyslancem Sefarditů.
 Nevím, co ho vedlo, ale...
 pět tisíc psacích strojů
 bušilo depeši
 o návratech
 – a sladkém medu.

No sé qué le empujó a ello, pero...
 con esa revelación y primavera confusión
 ordenó
 que cinco mil máquinas de escribir
 pregonaran
 todo aquel peso.
 No sé qué le empujó a ello, pero...
 aquella noche oscura
 llegó a ser
 el embajador de judíos.
 No sé qué le empujó a ello, pero...
 cinco mil máquinas de escribir
 teclearon mensaje
 de los regresos
 y del dulce miel de abeja.

•

Bylo to v ten den,
 kdy v opačném táboře
 pět tisíc gramofonů
 oplzle tančilo
 k vlastnímu potěšení
 – a cizímu bolu.
 Bylo to v ten den,
 kdy Sanz Briz nechápal,
 proč předstírat přátelství
 – se zločinci.
 „Abych zachránil, tak musím...
 obětovat úsměv
 – do chřtánu katů?!
 Ne, to neudělám!
 Můj úsměv je tak mladý!
 A neunesl by
 – takovou hanbu!—

•

Fue en el día
 cuando en el campo opuesto
 cinco mil gramófonos
 bailaron escabrosos
 para deleitarse a sí mismos
 y para herir a los otros.
 Fue en el día
 cuando Sanz-Briz no comprendió
 por qué fingir la sonrisa
 hacia los malvados.
 —¿Para salvar debo
 arrojar mi sonrisa
 a las fauces de los verdugos?
 ¡No, no haré eso!
 ¡Mi sonrisa es tan joven!
 ¡Y no puede sobrellevar
 una vergüenza tan aguda!—

//

//

Někde uvnitř už ale předem
 oplakával úsměv,
 co ho opustí,
 až přijde na tu schůzku.
 Úsměv – přítel jeho mládí,
 svědek nevinnosti
 z prvních dětských kroků.
 Úsměv,
 co se navždy rozplyne
 na oltáři studu.
 Ráno vstal a řekl:
 „Dobře! Uděláme to tak spolu!
 Já vám dám úsměv
 a vy razítka
 – pro pět tisíc pasů.—

//

Bylo to na večítku,
 co se konává už dopoledne,
 a přesně v 10:00 místního času
 on s těžkým srdcem
 poslal svůj úsměv
 – do hlubin žalu.
 V těch strašlivých 10:00 místního času
 pět tisíc gramofonů
 oplzle kvílelo
 do šumění vína
 z maďarských hroznů.
 Bylo to na večítku,
 co se konává už dopoledne
 a Sanz Briz v duchu viděl,
 jak nad rachotem vlaků
 září Sefarditům slunce
 v korunách oliv a korkových dubů.

•

Pero en alguna parte de su alma
 lloró ya por la sonrisa
 que le iba a dejar
 a causa de acudir la cita.
 La sonrisa, amiga de su mocedad,
 el testigo de inocencia
 de sus primeros infantiles pasos.
 La sonrisa
 que se iba a disolver para siempre
 en el altar vergonzante.
 Por la mañana al levantarse dijo:
 —Pues ¡hagámoslo juntos!
 Yo les daré sonrisa
 y ustedes estamparán sellos
 en cinco mil permisos.—

//

Fue en la fiesta
 que se solía celebrar ya por la mañana
 y a las diez en punto de la hora oficial
 se le partió el alma
 al mandar su sonrisa
 al abismo de tristeza.
 A esas terribles diez de la mañana
 cinco mil gramófonos
 aullaban descaradamente
 entre burbujas de vino
 de húngara uva.
 Fue en la fiesta
 que se celebraba ya por la mañana,
 y Sanz-Briz vio en sus adentros
 como sobre el estruendo de los trenes
 brilla el sol para los sefarditas
 en las copas de alcornoques y olivas.

•

Pět tisíc synů a dcer
maďarských Židů
zpívá píseň dvou kolejí
a pěti miliónů pražců.
Pět tisíc synů a dcer
v onom ránu
nepřemýšlí
o pohřbených úsměvech
španělských diplomatů:
Brize v Budapešti,
Mioty v Paříži,
Rojase v Bukurešti...
a všech ostatních, kteří zmizeli
– v útrokách času.

Cinco mil hijos e hijas
de judíos húngaros
cantan la canción de dos carriles
y de cinco millones de traviesas.
Cinco mil hijos e hijas
en aquella mañana
no se preocupaba
en las sonrisas sepultadas
de los diplomáticos de España:
de Briz en Budapest,
de Miota en Paris,
de Rojas en Bucarest
y de todos los que desaparecieron
en las entrañas de la Historia.

//

Pět tisíc matek vychovává
čtvrtou generaci,
co zrodila se
za rachotu vlaků

– ze sna o návratu,

generaci oliv a zátek
– z korkových dubů,

generaci
– sladkého medu.

•

Neví se,
že Sanz Briz
někde v Galaxii
hledá svůj úsměv
navždy ztracený

– na oltáři času...

//

Cinco mil madres crían
la cuarta generación
que nació
con el estruendo de los trenes

al soñar con los regresos.

Generación de aceitunas y corchos
de alcornoque

generación
del dulce miel de abeja.

•

No se sabe
que Sanz-Briz
en algún sitio en la Galaxia
busca su sonrisa
perdida para siempre

en el altar de la Historia...